

SPORTIVII NOȘTRI – MESAGERI AI DORINȚEI POPORULUI ROMÂN DE COLABORARE, ÎNȚELEGERE ȘI PACE

● Aprecieri ale presei străine la adresa campionilor României socialiste

In intervalul de timp care a trecut de la 19 iulie, cînd au fost sărbătorite cele două decenii de aur ale „Epocii Ceaușescu", cum este denumită perioada de la Congresul al IX-lea al partidului și pînă astăzi, la bilanțul general cu care mișcarea noastră sportivă s-a prezentat la marea sărbătoare au fost adăugate o medalie de aur, două de argint și patru de bronz, toate la campionatele mondiale, astfel că la acest moment aniversar bilanțul general al sportului românesc pe perioada 1965–1985 este următorul :

137 medalii la J.O.	(37+ 43+ 57)
395 medalii la „mondiale"	(98+134+163)
507 medalii la „europene"	(114+182+211)
216 medalii la campionatele universitare	(74+ 65+ 77)
1255 medalii	

In perioada scursă de la ultimul 19 iulie, afișul actualității l-au deținut, cu precădere, competițiile balcanice, întrecerile continentale sau cele din cadrul „Concursurilor Prietenia" pentru juniori etc. Numai la „europenele" de juniori și cadeți, spre exemplu, tinerii noștri reprezentanți au obținut 7 medalii de aur, 4 de argint și 8 de bronz, la tenis de masă, înot și canotaj.

De-a lungul anilor, prezența tot mai marcantă a sportivilor români la competițiile internaționale, performanțele și victoriile lor au oferit subiecte generoase pentru reprezentanții mediilor de informare de pretutindeni. In cele ce urmează prezentăm cîteva spicuiri din ceea ce a scris presa internațională despre evoluția reprezentanților României socialiste.

„Tinerii lui Ceaușescu, campioni mondiali !"

Una dintre cele mai aprige finale din istoria campionatului mondial de handbal masculin a fost cea de la Paris, din martie 1970, dintre echipele României și R.D. Germane. După o partidă care a avut nevoie de două prelungiri pentru desemnarea cîștigătoarei, formația României a obținut o spectaculoasă victorie, a treia în răstimpul unui deceniu (ulterior i-a mai fost adăugată încă una, și mai multe medalii prețioase la super-cupa mondială, la Jocurile Olimpice, în competițiile continentale etc.).

Apropo de această finală, un cotidian francez și-a titrat cronica, cu litere de-o șchioapă : „Tinerii lui Ceaușescu, campioni mondiali !".

Trei ani mai tîrziu, în cadrul campionatului mondial desfășurat chiar în R.D. Germană, în finală s-au întîlnit din nou aceleași formații, ca și la Paris : România și R.D. Germană. Desfășurînd un joc excelent la toate capitolele, băieții noștri au obținut iarăși o victorie de mare prestigiu.

Faimoasa „Guinness Book of Records", carte a tot felul de recorduri, din toate domeniile de activitate, care apare în peste 20 de limbi, în ediția sa pe 1984, la marele capitol dedicat sportului, cuprinde numele și performanțele unora dintre sportivii români. Echipa masculină de handbal a României este considerată o adevărată recordmană cu cele patru titluri mondiale cucerite într-un interval de 13 ani (1961 — Dortmund, 1964 — Praga, 1970 — Paris, 1974 — Berlin).

Un final demn de un concurs olimpic

De asemenea, un exemplu demn de „Guinness" ar fi și cel prilejuit de finalul întrecerii de pistol viteză, la Jocurile Olimpice din 1980 de la Moscova, cînd trăgătorul nostru Corneliu Ion a obținut medalia de aur, dar numai după desfășurarea a trei baraje. La terminarea întrecerii propriu-zise, pe primul loc, la egalitate, se aflau austriacul **Gerhard Petritsch, Jürgen Wiefel** din R.D. Germană și **Corneliu Ion** al nostru, toți cu 297 p. După primul baraj, iese din cursă Petritsch (146 p), ceilalți doi realizînd cîte 149 p. Și în al doilea baraj a fost consemnată egalitatea (147 p) pentru ca, abia la a treia încercare, Ion să obțină 148 p, iar Wiefel doar 147 p. În legătură cu acest extraordinar concurs, ziarul „SOVIETSKI SPORT" scria : **„A fost un final demn de un concurs olimpic. Întrecerea, care a durat peste cinci ore, i-a ținut încordați pe spectatori, iar rezultatul nu a putut fi cunoscut decît în ultima clipă, la încheierea ultimului baraj... Abia în al treilea baraj, Corneliu Ion, concentrat la maximum, a obținut victoria olimpică".**

În aceeași perioadă, a Olimpiadei a XXII-a, de la Moscova, ziarul „SOVIETSKI SPORT" scria următoarele despre o admirabilă campioană, canotoarea română **Sanda Toma**, cîștigătoare autoritară a „aurului olimpic" în dificila probă de schif simplu : **„Numele studentei din București, în vîrstă de 24 de ani, este binecunoscut amatorilor de sport din Moscova. Anul trecut (n.n. în august 1979) ea s-a numărat printre cîștigătoarele Spartachiadei de vară a popoarelor din U.R.S.S., ocupînd primul loc în aceeași probă în care sîmbătă a obținut titlul de campioană olimpică. Tot anul trecut, la campionatele mondiale desfășurate la Bled, Sanda Toma a devenit campioană a lumii, iar acum a obținut, de asemenea, o victorie convingătoare"...**

„Giganții români au învins dragonul galez !"

Țara Galilor, echipă de mare prestigiu în rugbyul internațional, a cîștigat autoritar, în 1983, faimosul „Turneu al celor cinci națiuni", iar toamna a venit să joace la București, cu XV-le României. Pe stadionul „23 August", reprezentativa țării noastre a obținut atunci o victorie strălucită, cu un scor net (24—6), la capătul unei partide pe care a dominat-o cu autoritate deplină.

După meci, al cărui rezultat, prin proporțiile sale, a fost apreciat ca o mare surpriză, presa britanică a avut numeroase elogii la adresa sportivilor noștri : **„Giganții români au învins dragonul galez"** titrează ziarul galez „THE SUNDAY TIMES", menționînd că **„rugbyul românesc a ajuns la un nivel ce îi permite să fie încadrat în elita europeană".** „DAILY TELEGRAPH" și „OBSERVER" afirmă că **„victoria zdrobitoare asupra echipei galeze sporește și justifică cererea ca echipa română să fie inclusă în „Turneul celor cinci națiuni". Românii au dovedit o netă superioritate, prin realizarea a patru încercări, făcînd ca echipa Țării Galilor să sufere cea mai severă înfrîngere din ultimii 14 ani".**

...infinit mai mult decît obținerea unor notații „perfecte"

Olimpiada a XXI-a, de la Montreal, va rămîne peste decenii ca Olimpiada... Nadiei Comăneci, a gimnasticii ajunsă, pur și simplu, pe culmi... În zilele acelea din vara anului 1976 nu credem să mai fi fost vreo publicație, avînd o cît de mică tangență cu sportul, care să nu-i fi rezervat cel puțin un articol Nadiei noastre. Dintre foarte multele pe care le-am avut la îndemînă am reținut doar pe cel al ziaristului canadian Jacques Beauchamp, din „JOURNAL DE MONTREAL", intitulat „Exemplele pe care ni le-a dat tuturor incomparabila Nadia Comăneci", din care extragem următoarele:

„Am văzut, am cunoscut și am observat mulți sportivi în cei 35 de ani de cînd urmăresc viața stadioanelor. Și nu este nevoie să vă spun că unii m-au fascinat, m-au electrizat. Am fost întotdeauna un suporter și am avut întotdeauna idolii mei. Cînd vedeam un campion adevărat, începeam să visez, să-i admir pe acești eroi, acești «zei» ai stadionului. În copilărie aveam albume în care lipeam fotografiile și articolele care vorbeau despre sportivii pe care-i admiram, pe care-i veneram. Vă spun toate acestea pentru că privind la televizor, de la începutul Jocurilor Olimpice montrealeze, am fost, ca și milioane de alți telespectatori, atras, încîntat și cucerit de NADIA, această micuță româncă, de 14 ani, care ne-a arătat că pe pămînt există perfecțiunea. Ea este, pînă acum, figura dominantă a Jocurilor. În afara medaliilor pe care le va duce în țara sa, ea a ridicat în lumea întreagă prestigiul gimnasticii, un sport care captase atenția și în 1972, la München, în urma performanțelor Olgăi Korbut, pusă acum în umbră de incredibilele evoluții ale domnișoarei Comăneci.

Emoțiile pe care mi le-a produs mica gimnastă m-au încîntat, pentru că mi-am dat seama că, după 35 de ani de ziaristică, pot să descopăr noi idoli, să mă entuziasmez. Numele Nadiei Comăneci este pe toate buzele, iar celelalte sporturi olimpice sînt, într-un fel, pe planul al doilea. Vedetă este, grație Nadiei, gimnastica !

Întrebată fiind după unul dintre numeroșii „zece din zece", ea a răspuns celor care doreau să-i afle proiectele de viitor : „Voi continua să muncesc, căci sper să obțin rezultate și mai bune !". Ce părere aveți de acest răspuns ? Această dorință de a face și mai mult, după ce ai atins perfecțiunea, este o lecție pentru toți, sportivi sau nu ! Și incomparabila domnișoară a declarat aceasta fără ezitare, cu simplitate, cu modestie.

În această săptămînă Nadia Comăneci a făcut infinit mai mult decît obținerea unor notații «perfecte». **Ea a dat gimnasticii un avînt extraordinar, care va fi resimțit peste tot în lume. Nadia a dat tuturor sportivilor o lecție de hotărîre, de perseverență în muncă, de căutare a absolutului și, mai ales, o înțeleaptă lecție de modestie".**

Două succese prestigioase

„După 23 de săptămîni, timp în care a deținut sceptrul de cea mai bună echipă europeană, subliniază în comentariul său Agenția engleză „REUTER", **S.V. Hamburg a fost detronată, cu scorul general de 5—3, de Dinamo București".** În legătură cu această partidă din optimile de finală ale C.C.E., în toamna anului 1983, agenția vest-germană „D.P.A. HAMBURG" notează : **„Bundesliga, unul dintre cele mai puternice campionate din Europa, a suferit miercuri (n.n. 2 noiembrie) cel mai mare eșec. Deși a cîștigat cu 3—2 meciul retur, S.V. Hamburg a pierdut calificarea în sferturile de finală în fața campioanei României, formația Dinamo București. Conduși cu 3—0, fotbaliștii români au reușit în finalul meciului să înscrie două goluri, care i-au calificat în faza următoare a competiției".**

S.V. Hamburg este, de fapt, a doua deținătoare a „Cupei Campionilor Europeni" care a fost eliminată din competiție de o echipă română. În toamna anului 1970, U.T. Arad, terminînd la egalitate 1—1 (în deplasare) și 0—0 (acasă) cu echipa **Feyenoord**, campioana Olandei, scoțînd-o din întrecere, după ce cu cîteva luni înainte formația din Rotterdam cîștigase finala cu Celtic Glasgow (2—1).

Spicuiri după J.O. '84

La încheierea Jocurilor celei de a XXIII-a Olimpiade, din 1984, unde sportivii români au concurat cu deosebit succes, cucerind 53 medalii (20 de aur, 16 de argint și 17 de bronz), ziarul parizian „L'EQUIPE" nota :

„La Olimpiada de la Los Angeles, România a fost a doua țară din lume în ceea ce privește numărul medaliilor de aur (n.n. 140 de țări participante). Acest rezultat obținut la capătul unor confruntări ce au angajat mari forțe ale lumii sportive este de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări de 20 de milioane de locuitori, culturii latine, sportului în general".

Apropo de Olimpiada '84, într-un număr din „TIME", special dedicat Jocurilor de la Los Angeles, **Roger Rosenblatt** scria : „...Nadia Comăneci a creat gimnastica pentru mulți americani, nu pentru că aceștia n-au auzit vreodată de gimnastică, ci pentru că ei nu mai văzuseră acest sport practicat de virtuozi. O subtilă surpriză a Jocurilor este măsura în care individualitățile pot transforma întrecerile la care participă... Eroul și fapta sînt una. Și dacă trebuie găsit un erou alegoric al Jocurilor, acesta este tineretul, în general. Pentru două săptămîni nimeni și nimic n-are vîrstă : cel puțin aceasta este iluzia. Jocurile Olimpice fac iluzia mare"...

Reținem cîteva dintre relatările privind J.O. '84 :

„României i-a lipsit foarte puțin — mai puțin de o jumătate de barcă — să reușească un „scor" total, sportivele române cucerind cinci din cele șase titluri puse în joc în finalele de canotaj ale Jocurilor Olimpice (...) Acest rezultat de ansamblu este departe de a constitui o surpriză, în ierarhia mondială feminină schifistele române situîndu-se între fruntașe... Miile de spectatori, care au umplut tribunele pînă la refuz, începuseră deja să învețe imnul României". (Agenția „FRANCE PRESSE").

„Gimnastele române au cucerit patru medalii de aur în concursul special pe aparate. Ecaterina Szabo, care a obținut trei titluri în ultima zi a turneului, a impresionat, în special, la sol, unde a realizat un total de 19,975 p, cu o notă de 10". (Agenția „CHINA NOUĂ").

„Maricica Puică, din România, o splendidă atletă cu părul blond, a cucerit gloria olimpică în proba feminină de 3000 m, după ce dubla campioană mondială, americana Mary Decker, a abandonat în urma unei busculade" (Agenția „REUTER").

Pe apele lacului Casitas, gazdă a întrecerilor olimpice de sporturi nautice, marele nostru campion **Ivan Patzaichin** avea să urce pentru ultima oară pe podiumul de premiere. **„La 34 de ani, Ivan Patzaichin își regăsește forța tinereții de la Xochimilco — avea atunci 18 ani ! — lîngă înțelepciunea maturității, împlinindu-și în chip magnific o carieră unică. Avîndu-l alături pe mai tînărul Toma Simionov, într-o barcă a victoriei pentru România"...**

Sportivii români, prezenți la startul a numeroase și diverse competiții, dintr-un capăt în celălalt al lumii, au dus cu ei, de fiecare dată, sentimentele de sinceră prietenie pe care poporul nostru le nutrește față de popoarele întregului mapamond, dragostea și credința sa nestrămutată în victoria rațiunii, a păcii !

Documentar realizat de
Romeo VILARA

Redacția și administrația: cod 79778 București, str. V. Conta 16, of. P.T.T.R. 1, tel. centrală 11.79.76 și 11.50.59 secția coresp. 19 26 30; interurban 137; telex 10 350 comp. Tiparul I.P. „Informația"
Pentru străinătate abonamente prin ROMPRESFILATELIA – sectorul export-import presă P.O. Box 12—201, telex 10376, prsfir București, Calea Griviței nr. 64—66 10363 R. L. L. 3, 6